

פרשת נצבים וילך. (מש"ב) כ"ט ס-כ

א. פסוק י"ח מחשב עציון עד שואב סימיון.
 רש"י ה"ד מחשב עציון ראב"ע ה"ח ראשיכם מן "והטעם", רמב"ן ד"ח ראשיכם
 שבטיכם מן "והזכיר עוד" עד "בהקהל"
 מה קשה למפרשים האלה ואיך הם מחרצים את הקשיים?
 ב. י"ג י"ד. ולא אחכם לבדכם אנכי כרת... כי את אשר ישנו מה עסנו וגומר
 מדרש הנחומא... אחת מוצא שבקשו לפרק עול שבוטחו בימי יחזקאל. מה
 כתב שם? (יחזקאל פרק כ') "באו אנשים מונגי ישראל לדרש את ה'". אמר
 לו: בן מתן הקדוה את העבד מהו שאוכל בהקדושה? אמר להם: אוכל. אמרו לו:
 אם חזר מתן לישראל לא יצא מרשותו? אמר להם: תן. אמרו לו: אף א
 כבר יצאנו מרשותו ונהיה ככל האומות. אמר להם יחזקאל לישראל: "והעולה
 על רוחכם היום לא תהיה אשר אחם אומרים נהיה כנוים...". "חיי גני אם
 לא ביד חזקה ובזרע נטויה ובחמה שפוכה אמלך עליכם". (יחזקאל כ' ל"ב)
 כי כשבוטח אדם עמדי ולכן נאמר (פסוק י"ב) למען חקים אותך היום לו לע
 ומוא יתיה לך לאלקים כאשר דבר לך וכאשר נשבע לאבותיך, שלא אחזר בדבר
 שנשבעתי לאבותיכם; ולא אחכם לבדכם אנכי כרת את הברית הזאת... אלא אם
 מדורות מעתידים לבא היום שם.

1. מה הקשר שבין פסוקינו ובין פרק כ' ביחזקאל (כל הפרק ביחוד פס' ל
2. מה הכונה המסומלת בדברי חז"ל: "שאף הדורות העתידים לבא היום שם"?

ג. ס"ו כי אחם ידעתם,
 רש"י ס"ו ס"ו י"ג; רמב"ן ס"ו י"ג עד "לא היו שם אלות וקללות". ספרי
 ס"ו י"ג.

1. באיזו מארבע לשונות של יכ"יש למד כאן?
2. האם מחקש פסוק זה למסוקים שקדמו לו או לפסוקים שלאחריו?
- ד. י"ח. והיה בשמעו... והתברך בלבנו לאמר שלום יהיה לי כי בשריות לבי

1. מה בין רמב"ן לראב"ע (ד"ח למען ספות) בפרוש המלה כי?
 למי משניהם סתאים תרגמו של ר' דוד הוסמן: ווענן איך אויך אין דעו
 אנזיכט סינינעס הערצענס וואגדלע?
 2. נסח לבאר את הבטוי שרירות לב ע"פ ירמיה ל' כ"ג כ"ד; כ"ג י"ג.
3. למען ספות הרוח את הצמאה.

קרא רש"י ראב"ע רמב"ן רשב"ם.
 א' במה נבדל ר' י"י מכל האחרים ומה היא חולשת פרושו?
 ב' מה המשותף בשלשה המפרשים המובאים בראב"ע (ר' יהודה הלוי, ר'
 יונה המדקדק, ראב"ע)?
 ג' במה נבדל הרמב"ן מכל שאר המפרשים בהפשט הענין כולו ובפרוש "למ'
 ד' הרבנים לבקעה: למען ספות-למען תכלה השחיה את הצמאון, (דאמיס דע
 רויש דען דורטט צערניכטע) משל במי כסילים הזדים החולכים בשוירי
 לבם חרז בקר ושחש צאן, אכל ושסה להטביח לסלק מאותם. כל ספה
 שאינו סמוך למלה על הוא כליון ואבדון בכל המקרא: האף חספון מן
 מן חספה (בראשית י"ח י"ט), ואשר הוא רבוי וחוטפת על דבר צריך
 לסמוך לו מלה על: "ספות חסאה על חסאה" (יסעיה ל"א) לספות עוד על
 חרון אף ה' (במדבר ל"ב י"ד) וכאן אין על לסמן לו.
 למי מן המפרשים הנ"ל יש סעד בדבריו?

ה. מנה בלשנית-דקדוקית.

1. ס. ראב"ע ד"ח ראשיכם עד ונידום.
 כיצד רגיל הראב"ע לקרא לצורה סיגסכסית זו?
2. רש"י ד"ח למען חקים.
 מה ראה רש"י לחרוג את ההפעיל יהקים-ללשון מעיל-קייס?